

CAPÍTOL 19

Aquell vespre la Camil·la va escriure a la Caterina per dir-li si volia venir a París per fer de model, la Marian ja no vindria més i necessitaven una model de les mateixes característiques, difícil de trobar. Li va dir que era una bona oportunitat, allà no la coneixia ningú i no es faria malveure per fer aquesta feina, a més l'August li va prometre un molt bon sou i podria anar a estudiar a la Sorbona amb la Margot que frisava per conèixer-la.

A la setmana següent, el Bisbat decideix penjar el quadre del Paradís sense fer inauguració. Ja no podia fer passar per autor en Llorenç, i la Camil·la estava teòricament castigada. Van preferir no fer més soroll, més endavant, si la Camil·la assolía èxits notoris com havia predit l'August ja li donarien la pompa que es mereixia.

El Cercle Artístic, atent a tot el moviment artístic, sí que es va assabentar de la col·locació del quadre, i pensant que l'autor era el que figurava que havia guanyat el concurs, organitzà una visita a l'església per veure l'obra definitiva. Havien sentit la gatzara ocasionada al convent, però no ho van relacionar amb el quadre del Bisbat.

En Marià els va acompanyar, es volia treure l'espina que portava clavada i els va deixar una bona estona contemplant el quadre i comentant totes les característiques d'aquest, el traç, el color, el tractament de la llum, etc..

En Jeroni agafà la paraula i els va fer observar el tractament donat a les ombres de l'Adam sobre l'Eva i el to lleugerament verdós de la part de l'Eva que està més a prop de les fulles, perquè rep la influència del color d'aquestes.

—Senyors —els va dir amb posat cerimonial—, estem davant d'una obra que marcarà el futur de l'art. Observin el tractament donat a la llum, una llum de capvespre, de to rogenic, que confereix al quadre una modernitat en el tractament mai vista fins ara.

—A mi, el que em fascina —pregué la paraula en Domènec, l'escultor— és el modelatge de les figures, com ha sabut ressaltar tota la musculatura de manera magistral, sembla talment que les hagi esculpit en lloc de pintat.

—Jo que estava preocupat perquè no veia cap relleu en les noves generacions —va dir en Dídac— ara respiro tranquil, veig que aquest noi serà un digne successor nostre. Ja pots espavilar-te Puigmartí en fer-lo soci del Cercle, que no se'ns escapi i es faci soci del Foment de les arts i el perdem.

Quan tothom va quedar convençut que l'autor és un pintor amb molt de futur, en Marià va intervenir.

—Senyors, com veieu, estem davant d'una obra d'una gran qualitat tècnica, una obra l'autor de la qual ha rebut, com he pogut observar, molts elogis. Doncs bé, ara els hi vull anunciar qui és el vertader autor d'aquesta obra.

—Ara ve quan en Marià ens diu que l'ha pintat ell —va deixar anar en Dídac, amb to mofeta.

—No Dídac, però ja m'hauria agradat, és veritablement una obra excepcional, realitzada amb el màxim rigor i estic segur que molts de vostès opinaran que aquest refinament tècnic està només a l'abast d'un home.

—Marià —intervingué en Feliu—, no ens diràs que l'ha pintat una dona?

—Doncs l'has encertat Feliu, ja que si l'hagués presentat amb el seu nom, no l'haurien acceptat, el va fer presentar per un home. Aquest quadre el va pintar la Camil·la, la meva alumna que no vàreu voler acceptar com a sòcia del Cercle i que sembla que ara li anireu al darrere com acaba de comentar en Dídac.

—No diguis beneiteries Marià, ens vols fer passar bou per bèstia grossa —intervingué amb prestesa en Jeroni—, és totalment impossible que això ho hagi pintat una dona.

—Jeroni, vas dir que si algun dia una dona pintava millor que tu, et retiraries, te'n recordes?

—I tant que me'n recordo, però no corro cap perill, ens vols engalipar, aquest quadre jo et puc ben assegurar que cap dona del món és capaç de pintar-lo.

—Jeroni, com que t'aprecio, no et vull posar en un compromís, fes les teves investigacions, i actua en conseqüència.

—Doncs jo com a antropòleg ho poso en dubte —ratificà en Feliu—, si això és veritat, es remouran els fonaments de l'antropologia.

En Fabio hi va voler dir la seva. —Doncs mira Marià, la cosa és molt senzilla, porta'ns aquesta gran pintora, que la veiem pintar i aviat t'adonaràs que tot això és una farsa.

—Si us la vaig portar per fer-la sòcia és perquè l'he vist pintar durant tres anys, he vist la seva progressió i he vist com pintava aquest quadre.

—De vegades la natura —proseguí en Fabio—, fa males passades, errors de l'evolució i podria ser que aquest fos un d'aquests casos tan rars, però absolutament irrepetibles, que ningú es pensi que, si és cert el que ens diu en Marià que aquest quadre l'ha fet una dona, a partir d'ara hi haurà més dones que puguin pintar com un home, aquest cas seria extraordinari, com la dona barbuda, o altres casos similars, digne de ser exhibida en un circ.

—De totes maneres, no estarà de més que la coneixem —va dir en Puigmartí—, quin dia ens la pots portar Marià?

—Em sembla que no podrà ser —va contestar—, fa uns mesos que està treballant a París.

—A París —va dir en Jeroni cofoi—, no m'estranya, allà dalt ara està de moda tenir noies espanyoles al servei domèstic.

—No hi ha anat pas com a minyona, Jeroni, hi ha anat a fer d'artista. Això que tu vas provar de fer i vas fracassar, recordo que vas tornar amb la cua entre les cames.

—D'artista de què? Al Moulin Rouge ? —va dir en Jeroni ferit per les paraules d'en Marià i adoptant un to burleta—. Si té una bona pitrera segur que triomfarà més que jo.

—De pitrera i bellesa no n'hi falta pas —afegí en Marià a poc a poc, mesurant les paraules per fer encara més efectiu l'anunci—, però on treballa és de pintora, d'oficial de pintor, és amb el mestre August Rodier.

Es va fer un silenci sepulcral, a en Jeroni li va canviar la cara, va voler dissimular seguint amb el to burleta, però se li va tornar una ganyota encara més nefasta.

—Ara sí que veig que ens estàs prenent el pèl —va dir en Jeroni, visiblement molest—, Marià, et tenia per una persona sensata, a mi no em tornis a dirigir la paraula.

—Un bon client i amic meu —prosseguí en Marià sense fer cas al sorrut d'en Jeroni—, en Joan Torres, que és l'oncle d'aquesta noia, coneix de fa temps a l'August Rodier, i en un viatge a París es trobaren i li comentà que necessitava un ajudant a causa del gran volum de feina que té, li va parlar de la neboda, i la cosa va anar així. Ah! I n'està molt content de la Camil·la, sembla que li està treien les castanyes del foc.

—Doncs et felicito Marià —li va dir en Puigmartí, i fou l'únic en fer-ho—, això t'honora com a mestre i tutor d'aquesta criatura.

Tot seguit marxaren cadascú pel seu camí, alguns amb el cap cot i la boca tancada.